

NOORD-HOLLANDSCHE COURANT.

Dieu et mon droit.

ZATURDAG 6 DECEMBER.

Advertentiën van Zes regels en daar beneden worden tegen 1.00 geplaatst; meer dan Zes regels tegen 15 cents de regel. — Voor alle advertentiën wordt bovendien 35 cents zegelrecht betaald. Voor groote letters betaalt men naar de plaatsruimte meer.

AMSTERDAM, 5 December.

dat heeren bedoelingen den grootsten invloed, op de eindelijke uitspraak zullen uitoefenen. Wij gelooven niet te veel te zeggen, zoo wij zulk een toestand hoogst treurig noemen. De vraag hoe Nederlandsch Indië moet bestuurd worden, is toch jaarlijks geen aan gelegenheid van ondergeschikt belang. De toekomst van het vaderland staat met die vraag in eng verband. Aarderen mogen dan juichien en er een teeken van vooruitgang in zien, dat de koloniale vraagstukken thans op den voorgrond staan, en het hoofdonderwerp uitmaken van den parlementairen strijd, wij niet; wij wenschen de dagen terug, toen de Kamer zich nooit of hoogst zelden op dat terrein waagde, en huiverde om er van te maken, wat de heer Cool noemde; het worstelperk, waarin om de ministeriële portefeuilles gestreden wordt.

Wij kunnen in deze stemming niet anders dan het denkbeeld, gisteren door dien afgevaardigde geopperd, aanprijzenswaardig vinden. Hij stelt voor om eerst bij de behandeling van de kultuurwet het regeringsbeleid des ministers aan het belang des vaderlands te toetsen, en intusschen de begrooting aan te nemen. De heer Cool, hoewel hij verklaart de rigting des ministers niet te willen verdedigen, zal aldus handelen. Het komt ons intusschen wenschelijk voor dat de andere leden, die welligt het voorbeeld van dezen spreker zullen volgen, hoewel zij even als hij de rigting van den heer Uhlenbeck afkeuren, zorgen door een dergelijke verklaring dat aan hun votum geen andere betekenis worde gehecht dan die van eenvoudige goedkeuring der cijfers. De heer Cool bragt voorts den toestand der West Indische Koloniën ter sprake in verband met de afschaffing der slavernij, en stelde daarbij de volgende drie vragen: Welke maatregelen zijn door de Regering genomen om de rust in de kolonie te verzekeren; op welke hoogte is men op dit oogenblik gekomen met de voorbereidende, administratieve beschikkingen; en is, naar aanleiding van stappen, door de slavenhouders op het eiland St-Martin gedaan, bij de Regering eenige geneigdheid aanwezig om voorstellen aan de Kamer te doen ten aanzien der voor die kolonie bij de wet bepaalde geldelijke tegemoetkoming? Deze vragen werden door den spreker toegelicht.

De heeren Fransén van de Putte en Blussé van Oud-Alblas treden op als verdedigers van de koloniale politiek der Regering. Beide sprekers en vooral de eerste wijden uitvoerig uit over hetgeen nopens de koloniale kwestie vroeger in de Kamer is voorgevallen, en halen ten voordeele hunner rigting getuigenissen van koloniale vermaardheden aan, waaronder, vreemd genoeg, die van den heer Rochussen. Maar geen van hen geeft de redenen op, waarom de oude toestand in de Oost geheel op zijde moet worden gezet om er een nieuwen te kunnen vestigen. Dit vooral was toch noodig. Het leidt tot niets dat men uit gezegden van anderen of eigen redenering afleidt dat er in het oostersch bestuur hervorming of verbetering aangebragt kan worden. Dit betwist niemand. Geen bestuur ter wereld dat daaraan geen behoefte heeft. Maar te bewijzen is dat de grondslagen, waarop het tegenwoordig stelsel van bestuur, met zijn gebreken voorzeker, maar toch ook met zijn talrijke voortreffelijke eigenschappen, rust, moeten prijs gegeven worden. Want dit is het wat de nieuwere koloniale rigting wordt verweten. Men beschuldigt haar oostersche volken te willen kneeden in europeesche vormen. En dat men dit wil, daarvoor behelst onder anderen de rede van den heer van de Putte menig bewijs. Om er een te noemen: hij prijst het stelsel van individueel grondbezit aan als "het eenige middel", om den toestand van den Javan te verbeteren.

Nu ligt bij de aziatische natiën, bij de Chinezen en Hindoes zoowel als bij anderen, aan het staatsbestuur het begrip ten grondslag dat de Staat, onder welke veelvuldige vormen van soeverein, aristokratie, gemeentehoofden enz. die zich ook voordoe, de eenige grondbeziiter van het rijk is. Feitelijk mogen er hier en daar door overmacht op die leel inbreuken gemaakt zijn, regens heerscht dit beginsel overal. Is dit bij zooveel verschillende volker, onderscheidend in afstamming, aard,

godsdienst- en kleur toevallig? Of vloeit het voort uit de natuur, het karakter en de neiging der oostersche natiën? En wanneer het laatste waar is, moet het dan niet onberaden heeten om op Java juist het tegenovergesteld begrip als uitgangspunt eener maatschappelijke verbetering te nemen? Zal niet de natuur naar zulk een verbetering uitrukken, zoolang daaronder verstaan wordt een oostersche bevolking te brengen in de baan der europeesche beschaving? Wanneer ook voor de aziatische natiën vooruitgang niet moet worden — sedert drie eeuwen, en langer misschien, bespeurt men er slechts stilstand — dan zal die vooruitgang zich ook bewegen lang een geheel anderen weg dan de europeesche natiën hebben afgelegd. Zij, die meenen dat de europeesche beschaving een boom is, dien men willekeurig naar de tropische gewesten kan overplanten, voelden zich niet illuziën. En dit is, vreezen wij, ook niet den heer van de Putte het geval.

Wij hebben in der tijd, toen de telegraaf de eerste tijding van de grieksche revolutie overbragt, als onze meening te kennen gegeven dat de val van Koning Otto niet het gevolg was van een slecht regentschap, maar vermits deze vorst te regischapen was om, door omkoopung en verraad, alzoop door schande, troon en bondgenootschap staande te willen houden. Van den eersten dag af tot nu toe zijn de europeesche bladen opgevuld geweest met berichten en redeneeringen, die deze meening ten volle bevestigen. Griekenlands vorst is de speelbal geweest van politieke plannen van regeringen en partijen; en zij, die de grieksche revolutie uit eigen belang het meest hebben toegelicht, zien zich thans zeer bedrogen wijl hunne berekeningen afstuiten op de omstandigheid dat alle revolutionnaire elementen met de zaak hun voordeel wenschen te doen. Aanvankelijk stond in schier alle fransche en engelsche bladen, wanneer zij die aangelegenheid bespraken, het woord *non-interventie* op den voorgrond, doch het bleek spoedig dat dit slechts spel was om de publieke opinie om den tuin te leiden; want langzamerhand zijn er, zonder dat iemand er aan dacht, kandidaten voor den opengevallen troon op den voorgrond gesteld, aan wier geschiktheid voor den griekschen koningsstitel niet gedacht wordt, maar die alleen moeten dienen om andere gevaarlijke concurrenten het hoofd te bieden.

De *Kölnische Blätter*, een orgaan dat zich door helderheid van denkbeelden en uitmuntende berichten onderscheidt, bevat in betrekking tot deze aangelegenheid eene korrespondentie van iemand die geen voorbeeld is in de diplomatieke kringen, en aan wien onderdeel men, volgens dat blad, veel gewigt kan hechten. In genoemde korrespondentie worden twee omstandigheden op den voorgrond gesteld; namelijk 1° dat het verval van Turkije met elken dag toeneemt, en eene geheele omkeering van zaken in het Oosten te voorzien is; 2° dat, wanneer te Konstantinopel eene katastroof plaats grijpt, het grieksche schiereiland grooten invloed op den gang der oostersche aangelegenheden zal uitoefenen.

De korrespondentie zegt dat lord Palmerston niet ongunstig gestemd is geweest voor de beijersche dynastie te Athene, zoolang hij daarin voordeel voor Engeland meende te zien. In den laatsten tijd was het echter duidelijk geworden dat Koning Otto onder de gegeven omstandigheden de verschillende elementen niet tot eenheid zou kunnen brengen en er geen uitzigt bestond voor een troonopvolger uit het koninklijke Huis van Beieren. De korrespondent beweert dat zeer vermoedelijk de jongste gebeurtenissen in Griekenland niet zouden hebben plaats gegrepen, bijaldien men te München had kunnen besluiten het Katholiek geloof voor een wankelenden troon op te offeren. Deze bewering sluit in zich dat of Engeland de grieksche revolutie in de hand gewerkt heeft, of die had kunnen verijdelen wanneer zijn belang dit meebrengt.

De korrespondentie zegt uit goede bron te weten dat lord Palmerston, ziende dat geen kans bestond om onder de gestelde voorwaarden een beijersch prins tot opvolger van Koning Otto te verkrijgen, er op bedacht was om de grieksche kwestie tot rijkheid te brengen

de heer Cool heeft gisteren in de Tweede Kamer een woord gesproken. Het koloniaal gebied, zeide hij, is thans in een worstelperk om af te worden doen vallen. Het kabinetten door anderen te vangen. Het is de bedoeling van zulk een veelomvattend aard, en de behandeling zooveel omzigtigheid vereischt als onze koloniale belangen, zijn geworden de speelbal der parlementaire taktiek, de ladder, waar langs ministers open spelen; de inzet bij het spel der partijen. De eerste stap op dien heilloozen weg is gezet in het uur toen de voorzitter der Kamer zich liet verschalken om de bevestiging van den heer Rochussen af te stemmen. Men had als hoofdzakelijke grief tegen dien minister, dat hij een zekere klasse van personen voordeelige kontrakten had toegestaan, die hem in korten tijd rijk maakten. Deze gelukkigen hadden het onverstand vlak in het gezicht der kamerleden, prachtige woningen te bouwen, en oostersche weelde ten toor te spreiden. Dat wakte de verontwaardiging, ginds afgunst. Dit gevoel werd dringend geëxploiteerd tegen den minister, en alle openbare en onterhandse beschuldigingen tegen zijn beider, als tot hij het er op toelaggen om zijn vrienden en gunsten te verrijken, vonden toen een gretig oor. De populaire minister moest weg. Valen onder de meerderheid, welke hem liet vallen, moeten later berouw over hun stap gevoeld hebben, die vordere gevolgen heeft gehad, dan zij in hun wroed berekenden. Na de afwijzing van den heer Rochussen werd de zaak zoo voorgesteld, als de Kamer zijn stelsel afgestemd, en het heette de koloniale bestuurswijze van de politieke omstandigheden der wereld. Dit was niet zoo. Het bestaande stelsel van koloniaal beheer had zoo weinig schuld aan de stemming gehad; dat de Kamer weigerde daarover met den minister in discussie te treden, ofschoon deze er in uitvoering uiteenzetting van gaf. Evenwel het gold als een nitgemaakte zaak dat het stelsel veroordeeld was. De Kamer wordt verondersteld over zaken, en niet over personen haar vonnis te vellen. Heeft zij het enkel op de laatste gemunt, dan wordt haar uitspraak ook op de eersten toegepast. En daar dienten de gevolge als stellig werd aangenomen dat een ander koloniaal stelsel noodzakelijk was, kon geen minister van Koloniën uit de oude school meer dienen. Zoo kwam, na het korte interregnum van den heer Jorhens de Groot, eerst de heer Loudon, en nu de heer Uhlenbeck. De beginselen van dien heer zijn niet die van de Kamer. Het beste bewijs daarvoor is het onthaal dat zijn kultuurwet bij de afgevaardigden heeft onderhouden. Die kultuurwet formuleert grootendeels de nieuwe rigting van het koloniaal bestuur. Het Voorloopig Verdrag is nog niet bekend geworden, maar uit mededeelingen van meer dan een lid in de openbare zitting, blijkt dat de Kamer daarin een hoogst ongunstig gevoelen over het voorgedragen ontwerp uitspreekt. Men steunt zich nu hierop om tegen den minister vrede te trekken, wens persoonlijk karakter synoniem inboezent, naar wiens beginselen worden afgeleid, terwijl daarenboven zijn bijkebare onbekwaamheid tot wantrouwen aanleiding geeft. In die omstandigheid wordt natuurlijkerwijs gedacht aan het gevaarlijke middel, dat in de laatste jaren meermalen met ongunstigheid werd beproeft, het afstemmen der bevestiging, niet om de cijfers, maar om den minister en de beginselen. Nu komen echter de bestrijders van het kabinet niet het betoog dat de koloniale rigting van den heer Uhlenbeck die is van het geheele bestuur, vord om die rigting, zoo redeneeren zij, de begrooting van het hoofdstuk koloniën afgestemd, dan heeft het votum niet enkel den minister van Koloniën maar ook de ambtgenooten, en een ministeriële krisis moet ontstaan. Deze hoeka plaatst vele leden, die de rigting van den heer Uhlenbeck veroordeelen, maar gunstig over het kabinet gezind zijn, tussehen twee vuren, zoo is het alweder dat de beschikking over het koloniale vraagstuk niet staat op neutraal terrein; dat belangen der politieke partijen de overheerschen;

op een moment 'twek aan Engeland een beslissenden invloed kon verzekeren. Rusland waren de handen gebonden door Polen, Napoleon was niet alleen door de italiaansche politiek zeer in de engte gedreven, maar had te vreezen dat door een oorlog met Engeland een leger van 30,000 man kon worden geïsoleerd. Men komt hierdoor tot de gevolgtrekking dat de grieksche revolutie alleen door engelsch geld bewerkt is, wyl de sympathie van Rusland op het schiereiland niet zoo groot was om dit resultaat te verkrijgen.

De korrespondent komt nu tot de vraag wat men te Londen met Griekenland voor heeft en hoe Napoleon zich zal houden. Hij zegt in staat te zijn om mede te deelen dat lord Palmerston en Russell aanvankelijk voornemens waren zich aan de traktaten van 1832 te houden, doch door de kandidatuur van den hertog van Leuchtenberg plotseling van rigting veranderd zijn, en niet alleen de kandidatuur van prins Alfred goedgekeurd maar daarvoor ook alle hefboomen in beweging gebragt hebben; terwijl men er zeker van kan zijn dat die kandidatuur den hertog van Leuchtenberg in Griekenland geheel op den achtergrond heeft geschoven.

De bewering van sommige bladen dat lord Palmerston met de kandidatuur van prins Alfred alleen die van eerstgenoemde zou willen verzwakken, zonder er ernstig aan te denken om van den engelschen prins een griekschen Koning te maken, wordt door den korrespondent weersproken, want Palmerston had dit doel gemakkelijk kunnen bereiken, door zich vast te houden aan de traktaten, waarbij prins uit het geslacht der beschermende mogendheden van den griekschen troon uitgesloten waren.

Wat Napoleon betreft, zoo meent de korrespondent dat deze in weerwil der beweringen van den *Constitutionnel* in de kandidatuur van prins Alfred gevaar ziet voor Frankrijk. Hij zou zich hierover in den kring zijner gasten te Compiègne den 18^{den} der vorige maand zeer scherp uitgelaten en verklaard hebben dat die kandidatuur de belangen van Frankrijk bedreigde.

In de zitting der Tweede Kamer van heden heeft de heer van Bosse het woord gevoerd, die zich schaart onder de gematigd liberalen, en verklaart zijn stem over het hoofdstuk, dat in behandeling is, te zullen laten afhangen van de nadere ophelderingen des ministers.

In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van Woensdag is ingekomen een adres van den gemeenteraad van Apeldoorn, houdende aandrang op de aanneming van het wetsontwerp wegens de beide wáterwégen.

Naar men verneemt zal het O. en W.-Indisch militair invalidenhuis te *Bronbeek* in de volgende maand, voor de daartoe aangegevene militairen, waaronder zich van allen rang bevinden, betrokken kunnen worden.

Z. M. heeft op zijn verzoek eervol ontslagen: als ontv. der dir. bel. en acc. te S^t. Oedenrode, F. W. Thorbecke, behoudens aanspraak op pensioen.

TWEDE KAMER.

Zitting van Donderdag 4 December.

In deze zitting zijn volgens het vroeger genomen besluit behandeld de navolgende wetsontwerpen:

1° de wetsontwerpen tot bekrachtiging van provinciale belastingen in Gelderland, Noordholland, Zeeland, Friesland, Groningen, Drenthe en Limburg, die alle met algemeene stemmen werden aangenomen, nadat de minister van Binnenlandsche Zaken de in het eindverslag op sommige dier wetsontwerpen opgenomen aanmerkingen had beantwoord;

2° het wetsontwerp tot vaststelling der begroting voor de gestichten te Ommerschans en te Veenhuizen, dienst 1863.

Over dit laatste wetsontwerp had eene gedachtenwisseling plaats tusschen de heeren Heemstra, van der Linden en de minister van Binnenlandsche Zaken.

3° het wetsontwerp tot goelkeuring eener dading tusschen den Staat en de gemeente Maastricht ter beëindiging van het geding omtrent het eigendomsrecht van kazernen en andere militaire gebouwen te Maastricht.

Hierover voerden het woord de heeren Dirks, de Bieberstein en de minister van Financiën.

Bij de hervatting der algemeene beraadslagingen over de begroting van het Departement van Koloniën voerden het woord de heeren Cool, Fransen van de Putte en Blussé van Ond-Alblas.

Op morgen zullen de algemeene beraadslagingen voortgezet worden.

DELFT, 4 Dec. Waar geen stedelijk armbestuur bestaat en het parochiaal armbestuur buiten magte is eenige bedeeling te doen, wordt, sedert de laatste jaren, alleen door de Vereeniging van den H. Vincentius van Paulo in de behoeften der katholieke armen te gemoet gekomen. Ten behoeve dier Vereeniging zal in de St. Jozefs-kerk alhier aanstaanden Woensdag, des avonds ten 6 ure door den Wel-Eerw. heer Straman eene feestrede gehouden worden. Men hoopt dat de liefdadige arbeid van den Wel-Eerw. pastoor der St. Antonius-parochie te 's-Gravenhage de rijkste vruchten mag dra-

gen, opdat door de Vincentius-Vereeniging wederom in den nood van zooveel honderden voorzien kunnen worden.

HOORN, 4 Dec. Op de markt alhier werden aangevoerd 114 stapels Kaas, wegende 29,568 Ned. \mathcal{G} . Prijs: kleine Gras f 28.50. Id. commissie f 31, f 26 en f 23.

DELFT, 4 Dec. De prijzen der Boter waren heden: f 53 a f 60.

GOUDA, 4 Dec. De veemarkt van heden met tamelijken aanvoer; de handel flauw. Vette varkens 19 à 22 $\frac{1}{2}$ ct. per 5 ons. Magere varkens en biggen traag.

Kaas, f 17 a f 22.50 per 50 Ned. \mathcal{G} .

Hooiboter f 0.96 a f 1.12 per Ned. \mathcal{G} .

De telegraaf meldde heden het volgende:

PARIJS, 5 Dec. De *Moniteur* meldt de benoeming van den heer Landriot tot lid van den hoogen raad van openbaar onderwijs.

MADRID, 4 Dec. Maarschalk Oencha zal niet aan de werkzaamheden van den senaat deelnemen.

ATHENE, 1 Dec. De russische gezant alhier heeft aan den president van het voorloopig bewind eene mededeeling gedaan, sprekende tot handhaving der grondbeginselen vervat in het protokol van 1830.

TURIJN, 4 Dec. De geruchten over ministerieele kombinatiën, die gisteren in omloop waren, zijn voorbarig en onnaauwkeurig. Pasolini is door den koning ontvangen geworden. Men spreekt nog steeds van Cassinis als kandidaat voor de portefeuille van justicie. Als minister van Binnenl. Zaken noemt men Daffitsch, prefekt te Genua en Carretta, syndicus te Milaan; voor Buitenl. Zaken en minister-president Parolini.

De *Discussione* schrijft het volgende: „Indien onze berigten juist zijn, dan zal het nieuwe kabinet zamengesteld worden uit mannen, die in het parlement bewijzen hunner bekwaamheden hebben gegeven, ofschoon zij zich buiten den strijd der partijen hielden. Wij gelooven dat zulk een ministerie op de meerderheid van het parlement zal kunnen rekenen.”

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, 3 Dec. *La France* beweert uit Turijn een brief te hebben ontvangen, waarin gemeld wordt dat het italiaansche goevernement tot de ontbinding van het parlement niet durfde overgaan, wyl het op stellige wijze vernomen had, dat de meeste provinciën van het voormalige koninkrijk Napels de eenheid onmogelijk achtende geen afgevaardigden meer naar Turijn wilden zenden, 'tgeen zegt het blad, op Europa een zeer slechten indruk zou hebben gemaakt.

— De *Correspondance Havas* berigt, dat de heer de Talleyrand de Périgord, gevollmagtigd gezant te Berlijn, voortaan den titel van ambassadeur zal aannemen, even als de pruisische gezant te Parijs, de graaf von Goltz.

— Uit Napels schrijft men, dat de Murattisten er zeer bedrijvig zijn in de hoop hun kandidaat voordeel te doen behalen van den moeilijken toestand, waarin de nieuwe politiek van Napoleon III Italië gebragt heeft.

— Volgens een gerucht zou prins Napoleon aan den Keizer een brief, of liever een overzigt van den algemeenen politieken toestand hebben gezonden.

— Prins de la Tour d'Auvergne was ten tweede male te Compiègne ontboden. Op Zaterdag aanstaanden is zijn vertrek naar Rome bepaald.

— Naar gezegd wordt zal de Keizer aanstaanden Zondag te paard bij de inwijding van den boulevard Eugène tegenwoordig zijn, en de Keizerin in een open kales.

Men verneemt dat groote voorzorgsmaatregelen worden genomen tegen aanstaanden Zondag voor het feest der inwijding van den boulevard du Prince Eugène. Elk huis op den geheelen weg dien de keizerlijke stoet neemt, zal, naar men zegt, door een agent van politie gesurveilleerd worden. Ieder hoofd van het gezin in bedoelde huizen moet bij den kommissaris van politie eene lijst inzenden van de niet bij hem inwonende personen, welke hij dien dag bij zich ontvangt. Zaterdag reeds zal het terrein door eene sterke politie magt bezet zijn; de nationale garde echter is tot op dit oogenblik nog niet opgeroepen.

— Wegens de afschaffing der doodstraf voor politieke misdrijven, door de voorloopige grieksche regering gedekreteerd, zegt de *Monde* dat dit immer het eerste dekreet van iedere voorloopige regering is. Een tweede dekreet volgt daarop, namelijk de verklaring dat de dag waarop zij is ingesteld een nationale feestdag zal zijn. Alzoo zal nu de 23 Oktober, de dag van Koning Ottos vertrek, voortaan gevierd worden. Vervolgens zegt het blad: „Gaan de Grieken nu voort op de baan der avonturen dan zullen alle dagen voor hen feestdagen zijn. Hoe zou men koning willen wezen indien de konin-

gen derwijze behandeld worden? Naahwelijka zete op den troon of zij worden buiten de wet gesteld een moordenaar een gewerschot op hen, 't is een pmissdrijf; jaagt het volk zijn Koning weg, 't is nationaal feest.”

— *Le Droit* deelt eene nieuwe geregtelijke dwangmede; deze heeft plaats gehad op Corsika. Patriër Corsi deed eene reis door het eiland, ten einde stemmen te verzamelen voor zijn neef, den advokaat Jean Mathaeus de Corsi, die tot lid van den algemeenen raad van het kanton Pero wenschte verkozen te worden. Op deze reis had er een gevecht plaats tusschen Patriër Corsi met zijne vrienden en eenige jongden, die een anderen kandidaat voorstonden. Patriër werd door een steenworp gewond, waarop een vriend van Filippi zich met een stok op de aanvaller wierp, doch doodelijk getroffen door een pistoolnederviel. Een andere vriend van Corsi, zeker bekend wees als moordenaar aan Jean Jacques Renosi, naam Rousseau, en deze werd gearresteerd en veroordeeld tot twintig jaar dwangarbeid.

Uit het bagno schreef Renosi een brief aan het parlement van Bastia en verklaarde dat niet hij maar zeker Simon de moordenaar van Filippi was. Men kan begrijpen, zodanige verklaring van een veroordeelde in den hof ne niet veel indruk maakte, doch de prokureur generaal besloot toch nader onderzoek te doen. Hij ging hiertoe zeer onzigtig te werk en kwam tot de volkomen overtuiging, dat Renosi de waarheid had gesproken. Er werd dadelijk tot de arrestatie van Simoni en tot eene nieuw instructie van de zaak overgegaan.

Den 24^{den} November stond Simoni voor het gerecht te Bastia terecht en werd tot 20 jaar dwangarbeid veroordeeld. De ongelukkige Renosi, die dadelijk was geslagen, was bij de terechtzitting aanwezig.

Het hof van kassatie zal thans de beide veroordeelden arresten behandelen en ze casseren, en tevens een appel hof van assises aanwijzen. hetwelk over het lot van de veroordeelden zal hebben te beslissen.

ENGELAND.

LONDEN, 3 Dec. Ofschoon lord Russell verklaart heeft dat hij in de traktaten van 1832 een bezwaar tegen de kandidatuur van prins Alfred en den hertog van Leuchtenberg, houdt, naar men verneemt, is iedereen zich van het tegendeel overtuigd, voor ver dit betreft de verkiezing van den engelschen prins. De *Times* drukt dan ook deze meening in de volgende woorden uit.

„In den bestaanden staat van zaken is het te verwachten, dat het engelsche goevernement een definitief besluit dieangaande neme en ondubbezzinnig bekend zal ke. Elke andere handelwijze zou voedsel geven aan wachtingen die tot eene jammerlijke verwarring zou kunnen leiden, indien zij op het laatste oogenblik den te leur gesteld. Zoo als het nu hier gesteld heeft de wensch naar eenen engelschen prins zeer veld gewonnen.

„Zoo lang er hoop is op de kandidatuur van een engelschen prins, bestaat er geene mogelijkheid van partijstrijden en partijzuchtige woelingen; verdwijnt die hoop, is er geen ander vooruitzicht dan algemeene verwarring dan wordt Griekenland een chaos. Is teleurstelling, vermijdelijk van verwachtingen die zoo vurig en algemeen worden gekoesterd, dan koue zij spoed opdat er tijd zij om weder orde in den chaos te brengen. Doch er worde geen besluit genomen zonder raad; want van dat besluit kan het lot van het heele Oosten voor een groot deel afhankelijk zijn.

Ook de *Morning Post* van heden bevat over deze zaak weder een artikel, waarin wordt betoogt dat Engeland het eerst heeft aangedrongen op uitsluiting der regerende familiën, dat Rusland zich daartegen verzet tot zoo lang men werd verrast door het besluit dat de stemming van Griekenland zich ter gunste van een engelschen vorst keerde, en toen eerst op zijne wens ring is teruggekomen.

„Rusland, zoo vervolgt *The Post*, spant ons klaarblijkelijk een strik. Door uitsluiting der „Prinsen” zal men prins Alfred trachten te weren en alles in het werk stellen om den hertog van Leuchtenberg op den troon te plaatsen, onder voorwensel dat hij niet tot de regerende familien behoort. Men behoeft dit slechts aan te toonen om de list doen mislukken. Het engelsche voorstel is verworpen en nu zou men het weder oprakelen; maar men zal grootelijks bedriegen, indien men meent dat men engelsche regering zal overhalen tot de teekening van eenig stuk, waardoor niet tevens en bepaaldelijk de hertog van Leuchtenberg wordt uitgesloten van den griekschen troon.”

— De officieele dépêche aan den gezant te Kopenhagen in betrekking tot de Sleeswijk-Holsteinsche kwestie, is door het goevernement publiek gemaakt. Ge reeds per telegraaf is gemeld, wijzigd graaf Russell dit stuk zijn vroeger gevoelen en komt hij met geandere voorstellen voor den dag. Er zijn, zegt hij, schillende wegen open, als: 1°. Den tegenwoordig-

